

Szabó Attila SZÉLJEGYZET

Kharón kihajol ladikjából, s visszanéz.
Üresjárat, most csak magát viszi.
S ha néhány utast derűsen felidéz,
mind ugyanaz volt:
zavaros álmokból
mítoszként újraírt életek,
rosszul elmesélt történetek,
amikből a félreértések oly magabiztos
mintákban szerkesztenek másik múltat.
Ők mesélnek arról,
onnan a túlsó partról,
hogyan képzeljek bármit a múltból,
az mind igaz.

Csak a bizonytalanság köt össze okozatot
okkal, magamat másokkal,
öreget az épp most születővel,
férfit a nővel,
mintha volna két neme a világnak,
mintha volna, amit látnak a társat
kereső vágyak.
Mintha nem volna hitünk a végtelenre,
s nem vágnánk mindig a rendre
éppúgy, ahogy a káoszt várjuk,
ahogy élők várják a haláluk,
egy életen át gyakorolt pusztulásuk.

Mintha volna halál.
Mintha volna előtte élet,
s nem a semmivé lett álmok
lefejlő hagymahéja lenne
ez az elsötétlő színpad,
ahonnan lógatjuk tuskó lábainkat.

Mintha volna emlékem apámról,
anyám kezéről lehetne,
mintha emlékeznék az elevenre,
s nem csak képzeletbe ivódott
veszteségek hívnák elém őket,
az agyamban újrászületőket.

Mintha lehetnék másik,
s nem magamat cipelném rothadásig,
nem magammal néznék folyton szembe,
szánalmas kényszerekbe
nem magamat hajszolnám gyáván,
önkézzel megrakott mártírmáglyán
leégésem nem én rendezném,
napra nap bízva, hogy van retúr kedvezmény

az újrakezdésre, megbocsátásra,
valami csendre, életben maradásra.

Halottak panaszkodását hallgatják
az önáltatásból fel nem ébredők.
Krizantémszirmokat szitál a Hold
az üres koporsófedelekre.

Kharón megáll egy pillanatra, visszanez.
Megteheti: hiszen csak magát viszi.

kép | K.K DePaul, lensculture.com

